losti na učitelském ústavu (arg. § 1 a § 3 odst. 1 mor. zem. zák. z 26. prosince 1904 č. 1 z. z. mor. z r. 1905 ve znění čl. I zák. z 15. července 1914 č. 48 z. z. mor., jež zůstaly v platnosti i za účinnosti zákona učitelského č. 104/26 (§ 46) a vl. nař. č. 162/28 (§ 1 odst. 3), z kterýchžto předpisů plyne, že jediné učitelům literním je předepsán průkaz kvalifikace zkouškou dospělosti na učitelském ústavu), započítávati do 3leté čekatelské doby učitelky literní.

Z toho však plyne, že do čekatelské doby učitelek literních je možno také ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 věty 3 učitel. zák. započítávati jen dobu služby konané ve vlastnosti výpomocné učitelky literní, ale nikoli také službu, konanou ve vlastnosti výpomocné učitelky ručních prací (domácích nauk).

V daném případě je nesporno, že st-lka měla sice zkoušku dospělosti na učitelském ústavu, ale že byla v době od 26. ledna 1926 do konce školního roku 1925/26 a opět od 26. října 1926 do konce měsíce června 1927 ustanovena výpomocnou učitelkou žen. ručních prací na obecné a občanské škole. St-lka tedy v uvedených obdobích nekonala službu ve vlastnosti učitelky literní a nemá proto právního nároku, aby jí ona období byla započítána do 3leté čekatelské doby, předepsané pro učitele literní.

Č. 10. 646.

Občanství státní. — Řízení správní: * Min. vnitra »vyneslo« konečné rozhodnutí o žádosti za udělení čsl. státního občanství během dvouleté lhůty ode dne podání žádosti (§ 4 odst. 5 úst. zák. č. 152/26) jen, bylo-li rozhodnutí žadateli doručeno před uplynutím oné lhůty. Den datování nerozhoduje.

(Nález ze dne 21. června 1933 č. 7591.)

Věc: Josef Sz. v Užhorodě (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud jím byla zamítnuta žádost st-lova za udělení čsl. státního občanství podle úst. zák. č. 152/1926 Sb., zrušuje se pro nezákonnost. Jinak se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: I. — — — — — —.

II. St-l podal žádost ze 17. listopadu 1928, došlou podle presentáta na zem. úřad v Užhorodě dne 19. listopadu 1928, za udělení čsl. státního občanství na základě § 1 zák. č. 152/26. Po šetření v této věci vydal žal. úřad nař. rozhodnutí tohoto znění: — — — — — —.

»Min. vnitra nevyhovuje žádosti jmenovaného o udělení čsl. státního občanství podle zák. č. 152/26, ježto žadatel jest z nároku na udělení čsl. státního občanství vyloučen podle § 1:3 lit. e), poněvadž odepřel složiti slib poslušnosti podle § 2 zák. č. 64/1918 Sb. a nebyl proto na svém služebním místě ponechán ani později přijat, nýbrž rozhodnutím min. zeměd. z 1. března 1920 dán k disposici maď. min. orby v Budapešti.« Rozhodnutí to bylo st-li doručeno dne 7. ledna 1931.

O stížnosti uvážil nss:

Nař. rozhodnutí obsahuje dvojí výrok, a sice vyslovil jednak žal. úřad z podnětu odvolání st-lova z rozhodnutí okr. úřadu v Rachově, že st-l není čsl. státním občanem podle § 1:1, § 1:4 a § 2 úst. zák. č. 236/20, jednak nevyhověl st-lově žádosti za udělení čsl. státního občanství podle úst. zák. č. 152/26 z důvodu, že udělení stojí v cestě vylučovací důvod podle § 1:3 lit. e) cit. zák. — — — — — — — — — —

Co se týče zamítavého vyřízení žádosti za udělení čsl. státního občanství podle úst. zák. č. 152/26, namítá stížnost, že nař. rozhodnutí bylo st-li doručeno teprve dne 7. ledna 1931, t. j. po uplynutí lhůty dvou roků ode dne podání žádosti; tím uplatňuje stížnost výtku, že žal. úřad vzhledem k ustanovení § 4 odst. 5 cit. zák. nebyl již oprávněn vydati rozhodnutí, žádost za udělení čsl. státního občanství zamítající. Této námitce bylo dáti za pravdu.

Ustanovení cit. § 4 odst. 5 zní: »Nebola-li žiadost odvolaná a nevynesie-li ministerstvo vnútra konečné rozhodnutie behom dvoch rokov od dňa podania žiadosti u politického úradu II. stolice, považuje sa čsl. štátne občianstvo za žiadateľovi udelené podľa tohoto zákona.« Ze znění tohoto předpisu plyne, že v případě, kde min. vnitra do lhůty 2 roků ode dne podání žádosti u politického úřadu II. stolice »nevyneslo« konečné rozhodnutí, považuje se čsl. státní občanství za udělené, čili, že se žadatel stává čsl. státním občanem a že min. není po uplynutí této lhůty již oprávněno, vydati rozhodnutí žádost zamítající, neboť tím by mařilo důsledek již ex lege nastalý.

V daném případě se podává ze správních spisů, že žádost st-lova došla podle presentata na politický úřad II. stolice, totiž zem. úřad v Užhorodě, dne 19. listopadu 1928. Končila tudíž dvouletá lhůta, do které min. vnitra muselo vynésti konečné rozhodnutí, dne 18. listopadu 1930. Okolnost, kdy žádost byla odeslána na zem. úřad, resp., kterým dnem jest datována (17. listopadu 1928), jest zcela nerozhodna, když zákon určuje počátek této lhůty dnem, kdy byla u politického úřadu II. stolice podána. Nesporno jest pak, že nař. rozhodnutí jest datováno dnem 17. listopadu 1930 a tvrzení st-lovo, že mu bylo doručeno dne 7. ledna 1931, není žal. úřadem nikterak bráno v pochybnost, takže nss z tohoto data musí vycházeti.

Záleží tudíž jedině na výkladu slov: »nevynesie-li min. vnútra konečné rozhodnutie behom dvoch rokov«, má-li se jim totiž rozuměti tak, že zákon má na mysli datum vydání rozhodnutí nebo den doručení tohoto rozhodnutí, neboť v prvém případě by bylo ministerstvo vnitra rozhodlo ještě během oné dvouleté lhůty, v druhém případě však již po jejím uplynutí.

Nss uznal stanovisko stížnosti správným.

Již výraz »nevynesie-li . . . konečné rozhodnutie« nenechává pochybnosti o tom, že se musí jednati o vynesení rozhodnutí, t. j. o vydání rozhodnutí vůči žadateli; vůči straně jest však nějaké rozhodnutí vyneseno, vydáno jen tehdy, bylo-li jí vyhlášeno ústně nebo písemně doručeno, neboť před tímto momentem neopustilo ještě vnitřní oblast úřadů a mohlo býti úřadem bez jakéhokoliv porušení práv strany odvoláno nebo změněno. Doručení (ať již písemné nebo ústní vyhlášení) jest součástkou správního aktu, jímž teprve vznikají právní účinky tohoto aktu vůči straně, před doručením správní akt ještě nevstoupil v život a nemůže,

není-li jiného positivního ustanovení zákona, také žádné právní důsledky vyvolati (srov. též ustanovení § 72 odst. 2 vl. nař. č. 8/1928 Sb.).

Ale pak, když je nesporno, že doručení nař. rozhodnutí se stalo teprve dne 7. ledna 1931, »vynesl« žal. úřad své zamítavé rozhodnutí již po uplynutí dvouleté lhůty v § 4 odst. 5 normované, a bylo proto nař. rozhodnutí v tomto směru zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se nss musel zabývati ostatními námitkami stížnosti.

Č. 10.647.

Řízení před nss-em: I. Má kasace rozhodnutí nss-em podle § 6 zák. o ss účinky také vůči stranám, které stížnost k nss nepodaly? — Stavební právo (Praha): II. Potřeby komunikační náležejí k potřebám, jimž má podle § 1 zák. č. 88/1920 Sb. býti vyhověno přehledným plánem regulačním a zastavovacím; k otázkám komunikačním náleží též určení loubí při ulici. — III. Význam soukromohospodářských zájmů adjacentů při sdělání přehledného plánu regulačního a zastavovacího podle zák. č. 88/1920. — IV. Jednotlivý adjacent nemá právního nároku, aby mu nebyly zmíněným plánem ukládány oběti větší než jiným vlastníkům.

(Nález ze dne 21. června 1933 č. 9279.)

Prejudikatura: ad II—IV: srov. Boh. A 6563/27, 8507/30 a j.

Věc: Dr. Leopold G. a spol. v Praze (adv. Dr. Ondřej Spurný, Dr. Otto Sommer, Dr. L. Redisch a Dr. R. Sgalitzer z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací o přehledný plán regulační a zastavovací.

Výrok: Stížnost Suzety W. se odmítá pro nepřípustnost, stížnosti ostatních st-lů se zamítají pro bezdůvodnost.

Důvody: Státní regulační komise pro Prahu a okolí, zřízená zák. z 5. února 1920 č. 88 Sb., vypracovala přehledný plán regulační a zastavovací pro část Prahy I. a II., omezenou Václavským náměstím, ulicemi Vodičkovou, Školskou a Řeznickou, východní stranou Karlova náměstí, ulicí Spálenou, Národní třídou a ulicí 28. října, a vyložila jej ve smyslu § 10 cit. zák. po dobu čtyř týdnů, počínaje dnem 19. listopadu 1927, k veřejnému nahlédnutí. Proti elaborátu tomu podali kromě řady jiných interesentů též všichni dnešní st-lé, resp. jejich právní předchůdci, jako vlastníci domů v ulicích Vodičkově, Palackého a 28. října, námitky a připomínky, jimiž v podstatě protestovali proti rozšiřování těchto ulic vůbec, po případě proti rozsahu, pokud se týče způsobu, jak jest toto rozšiřování navrhováno.

Ve schůzi dne 1. února 1928 se státní regulační komise zabývala na podkladě rozboru všech došlých námitek a připomínek, jak jej zpracovala její studijní kancelář, znovu vyloženým regulačním návrhem a usnesla se veškeré proti němu podané námitky a připomínky zamítnouti, návrh schváliti a předložiti jej min. prací k potvrzení. Při tom interně usneseno a v předkládací zprávě na min. z 11. února 1928 podotčeno, že změny a doplňky, které studijní kancelář v důsledku některých námitek a připomínek — zejména, jak je patrno ze spisů, rady a magistrátu hlav-